

Read the full book on: 10.1787/persp_glob_dev-2013-en

Perspektiver på global utvikling 2013. Industriell politikk i en verden under endring

Sammendrag på norsk

- De siste to tiår har sett en dreining av tyngdepunktet til den globale økonomien mot Asia og sør. Siden midten på 1990-tallet har BNP i store og befolkningsrike middelinntektsland vokst betydelig mer enn i OECD-land.
- Til tross for den nylige nedgangen, er denne skiftende rikdommen et strukturelt fenomen som vil fortsette i framtiden og forme økonomisk utvikling.
- Mot denne bakgrunnen har de fleste utviklingsland forbedret sin makroøkonomiske styring og begynt å implementere industriell politikk for å takle langsiktige strukturelle problemer.

Endringen i den globale økonomien gir konkurransemessige muligheter og utfordringer for beslutningstakere i utviklingsland. Nye former for direkte utenlandske investeringer (UDI) og avlokaliseringen av aktiviteter som skaper høy verdi, før utført selv av avanserte land, åpner opp muligheter for læring, innovasjon og til å gå inn i nye aktiviteter og sektorer. Samtidig åpner veksten av "middelklasser" opp nye forbrukermarkeder. Å utvikle produkter og tjenester som er skreddersydd til disse nye forbrukerne, og å tilpasse eksisterende løsninger til lokale behov, kan være insentiver til å diversifisere og oppgradere innenlandsk produksjon. Men konkurransen er intens og økende, noe som oppmuntrer selskaper til å hurtig øke deres innovative evner for å fange opp nye kunder.

Å benytte seg av mulighetene og samtidig adressere disse utfordringene er avhengig av flere faktorer, deriblant lands ressurser, størrelse, integreringsnivå med verdensmarkedet og tilnærming til politikk. For eksempel, økonomier som har store naturressurser nyter godt av bedre handelsbetingelser, men står også overfor problemer med å investere i nye aktiviteter, fremme produksjon og diversifisere eksport. Noen av disse landene prøver å bedre utnytte tilgjengelige inntekter til å finansiere industriell og regional utvikling. I tillegg kan små økonomier som er integrert inn i globale verdikjeder dra fordel av disse nye formene for UDI for å generere forbindelser med den lokale økonomien, gitt at de implementerer effektiv infrastruktur og politikk rundt ferdigheter. Store økonomier nyter godt av voksende innenlandsk etterspørsel som en kilde til vekst, og prøver også å identifisere nye former for partnerskap med utenlandske selskaper for å forbedre teknologioverføring og smitteeffekter til innenlandske selskaper.

Siden det siste tiåret har mange utviklingsland vist en fornyet interesse i industriell politikk. De prøver å diversifisere og gå inn i nye sektorer og aktiviteter, i tillegg til å oppgradere innenlandsk produksjon. Endringen av produksjonsstrukturene deres blir i økende grad sett på som en del av strategiene deres for å oppnå bærekraftig og inkluderende vekst. Land som Brasil, Kina, India og Sør-Afrika, bruker ordninger som sektormessige teknologimidler og offentlig innkjøp, for å finansiere og fremme innovasjon og oppgradere produksjon innenfor prioriteringsområder. Disse landene fremmer også opprettelsen av nye firmaer, spesielt oppstartsbedrifter innen områder som er relatert til IT- og kommunikasjonsteknologi. Noen land, som Brasil, Marokko og India bruker i økende grad UDI som et verktøy til å fremme innovasjon og industriell oppgradering ved å fremme nye former for forbindelser mellom multinasjonale selskaper, og ved å tilby fordeler som kan trekke til seg mer kunnskapsintensive aktiviteter som kan generere smitteeffekter for den innenlandske økonomien. Andre utforsker nye måter å styrke konkurransevnen til eksisterende selskaper ved å fremme utvikling av næringsklynger og ved å styrke forbindelser bakover og fremover i næringskjeden. Jakten på bærekraftig utvikling skaper til slutt flere muligheter innen nye teknologier og miljøvennlige forretningsmodeller.

Når de utvikler og implementerer politikk for industriell utvikling, står utviklingsland overfor utfordringen med å overkomme flere barrierer med tanke på ferdigheter, finansiering for innovasjon og små- og mellomstore bedrifter samt hard og myk infrastruktur. De fleste av dem utvikler nye strategier som mobiliserer investeringer i bunter for å takle ulike begrensninger og for å dra fordel av synergiene mellom offentlig handling på ulike områder. De fokuserer spesielt på:

- En dyktig arbeidsstyrke er nødvendig for oppgradering av industri, da det stimulerer innovasjon og hjelper land med å bevege seg opp i globale verdikjeder. Store investeringer i utdanning, derimot, garanterer ikke at de tilegnede ferdighetene nødvendigvis vil samsvare med behovet i produksjonsstrukturen, eller at de menneskelige ressursene vil bli ansatt på en produktiv måte.
- Investering innen innovasjon, opprettelsen av nye firmaer og produksjonsøkning i små- og mellomstore bedrifter begrenses ofte av mangel på finansiering. Offentlige finansinstitusjoner, spesielt utviklingsbanker, er i ferd med å øke sin støtte på disse områdene.
- Ujevn infrastruktur forblir en vedvarende flaskehals for å øke konkurransedyktighet (omtrent 60 % av verdens infrastruktur befinner seg i høyinntektsland, 28 % i middelinntektsland og 12 % i lavinntektsland). For å komme videre innser utviklingsland at det er nødvendig å ikke bare investere i mer infrastruktur, men også å forbedre beslutningstaking på dette området.

Det er avgjørende å adressere produksjonsmuligheter- og utfordringer. Men industripolitikk i seg selv er ingen garanti for suksess. Ressurser til å implementere dem, langsiktige forpliktelser, implementeringsevner og overvåkning er avgjørende. Handlingskoordinering på flere områder og kapasiteten til å reorientere handlinger når målsetninger ikke oppnås er også viktig. Mange utviklingsland står overfor sterkt internt press som forhindrer eller bremser opp ellers ønskelige endringer. Når prisene på råmaterialer er på vei opp, har insentivene til å utvikle nye aktiviteter en tendens til å være lave. I tillegg er risikoen for å mislykkes med industriell politikk høy: Informasjonssymmetri reduserer staters planleggingskapasiteter, myndigheter står overfor hindringer til å hurtig finjustere handlinger, og det er vanskelig å trekke tilbake støtte da lobbyister vil prøve å forhindre endring. Bemyndigede institusjoner og ordninger for administrasjon av insentiver basert på prestasjoner kan hjelpe med å redusere at ting stopper opp.

Industriell politikk er svært spesifikk for tid og sammenheng, men felles krav for å utvikle og implementere industriell politikk i utviklingsland inkluderer: 1) forbedret kapasitet til å generere og behandle informasjon for å gjennomføre diagnoser og definere prestasjonsindikatorer, ii) steder for dialog med privat sektor for å bygge partnerskap og skape investeringssynergier, og iii) koordineringskapasitet til å justere handlinger på tvers av myndighetsnivåer og på ulike områder, deriblant ferdigheter, infrastruktur og langsiktig finansiering. Derfor ville utviklingen og implementeringen av industriell politikk nytte godt av en strukturert politisk dialog mellom likesinnede, ettersom land lærer å implementere politikk gjennom prøving og feiling og ved å dele kunnskap med andre.

Kapittel 1 i denne rapporten presenterer en oversikt over fenomenet rundt skiftende rikdom, mens kapittel 2 ser på de ulike kanalene som dette påvirker utviklingsøkonomier gjennom. Kapittel 3 beskriver den fornyede interessen i industriell politikk i utviklingsøkonomier, mens kapittel 4 presenterer hovedutfordringene de står overfor med å implementere en slik politikk. Kapittel 5 analyserer det manglende samsvaret mellom ferdigheter i utviklingsland og politikk for å redusere dem. Kapittel 6 beskriver problemene små- og mellomstore selskaper i utviklingsland og ikke-tradisjonelle sektorer står overfor med å skaffe finansiering og den nye politikken som skal håndtere dette. Kapittel 7 fokuserer på infrastrukturmessige flaskehalser, identifisering av måter å forbedre håndtering av politiske sykluser, mens kapittel 8 presenterer de økonomiske utfordringene med å implementere industriell politikk.

© OECD

Denne oppsummeringen er ingen offisiell OECD-oversettelse.

Denne oppsummeringen kan reproduseres hvis OECDs copyright og originalens tittel angis.

Flerspråklige oppsummeringer er oversatte utdrag av OECD-publikasjoner opprinnelig utgitt på engelsk og fransk.

Disse er gratis tilgjengelige på OECDs Online Bookshop www.oecd.org/bookshop

For ytterligere informasjon, ta kontakt med OECD Rights and Translation unit, Public Affairs and Communications Directorate, rights@oecd.org eller per faks: +33 (0)1 45 24 99 30.

OECD Rights and Translation unit (PAC)

2 rue André-Pascal, 75116

Paris, France

Besøk vårt nettsted www.oecd.org/rights

[Read the complete English version on OECD iLibrary!](#)

© OECD (2012), *Perspectives on Global Development 2013. Industrial Policies in a Changing World*, OECD Publishing.

doi: [10.1787/persp_glob_dev-2013-en](https://doi.org/10.1787/persp_glob_dev-2013-en)